

1. rejsebrev fra Filippinerne 2008

Den 3. september ankom vi til Cebu City og blev mødt i lufthavnen af Flemming Hansen, der er dansk missionær samt vores kontaktperson hernede i det sydlige. Vi fik en hurtig tur rundt i byen, inden vi blev kørt til vores indkvartering. På turen blev vi ramt af et mindre chok, da det der mødte os, var en meget larmende, beskidt og fattig by. Da vi kørte ind på vejen, hvor vores pensionat lå, blev chokket ikke mindre. Der lå faldefærdige huse overalt, og det lignede intet mindre end et slumkvarter. Flemming fortalte os, at den filippinske befolknings boligområder var opdelt i A, B, C og D, hvor A er det pæneste. Vores pensionat skulle forestille at ligge i B, hvilket vi havde svært ved at forstå ved ankomsten. Da vi gik igennem porten ind til vores pensionat, blev vi dog mødt af en lille oase, vi sagtens kunne se som vores hjem de næste tre måneder.

Da alle de nye indtryk ikke længere var så overvældende, bevægede vi os ud i kvarteret, og på trods af den åbenlyse fattigdom blev vi mødt med store smil og glade hilsner gennem hele kvarteret. Man følte sig straks velkommen, og der var en fantastisk stemning i hele området, man hurtigt blev en del af.

Den første uge foregik på University Of San Carlos, som vi var tilknyttet og stod for vores kontakt til de lokale skoler. Her mødte vi Father Louie, som var leder af universitetets internationale gren og desuden en herlig mand. Han var vores praktikkoordinator og tog fra starten godt hånd om os, hvad angik det rent skole- og praktikmæssige men også aktiviteter udenfor det planlagte skema. Tiden på USC gik med observationer og møder, hvor vi langsomt blev sat mere ind i det filippinske skolesystem. Den kommende praktik ville foregå på fire meget forskellige skoler, hvor vi skulle prøve kræfter med lærergerningen i helt andre rammer end vi var vant til.

Vores første praktikophold var på USC Basic Education South Campus, tidligere kaldet Girls High fra tiden med kønsopdeling. Dette var en privat skole med tilknytning til University Of San Carlos, og derfor var et sted for børn med mere velhavende familier. Da vi mødte ind mandag morgen, var alle 3500 elever samlet i skolegården til nationalsang og flaghejsning. Her skulle vi så stille os op på en balkon og introducere os selv for alle eleverne med mikrofon. Ret grænseoverskridende mandag morgen klokken 7.30 – men en fed oplevelse. Det første vi foretog os på skolen var primært at observere. Her blev det hurtigt åbenlyst, at der blev kørt testbaseret undervisning, og alt hvad eleverne foretog sig, blev bedømt ved uddeling af point. Dette afspejlede

sig også meget i lærergerningen, da lærerne kun underviste i ét fag, og kørte identisk undervisning for fem klasser om dagen på samme alderstrin. Dette efterlod meget lidt plads til afvigelser og kreativitet som lærer, da man har en meget stram eksamensplan, alle elever skal igennem og helst bestå. Den økonomiske effektivitetstænkning er meget synlig her, da skolen taber penge og elever ved dårlige testresultater. Dette giver et øget pres på lærerne og deres undervisning i kraft af, at skolen her er ren forretning. Da vi selv skulle til at forstå undervisningen, var vi dog også en smule hæmmede af den ekstreme testbaserings. Vi var nødt til at lægge os meget op af deres undervisningsplaner, da der hele tiden lå en test forude. Skolens undervisning var baseret på meget få metoder og bestod oftest af tavleundervisning udelukkende med lærer/elev forhold. Her gik vi ind og forsøgte med mere gruppeorienteret undervisning samt klassesdiskussion. Eleverne havde i starten svært ved at forholde sig til selvstændige opgaver og diskussioner, men de blev hurtig fanget af det, og vi fik nogle utroligt gode oplevelser ud af det. Bare det at skulle lave et undervisningsforløb til en klasse med 50 elever og derefter stille sig op som fungerende lærer på engelsk, var noget der flyttede nogle grænser.

Næste mål var USC Montessori Academy, hvor undervisningsformen adskiller sig meget fra den traditionelle. Det er næsten udelukkende sanseundervisning og arbejdet med materialer for at stimulere indlæringen. Børnene havde mange frie valg, og der var ingen tavler i de mindre klasser. Skolen vi var på, var dog relativ ny og gik derfor ikke højere end til 3. klasse. Vi blev placeret i "preschool", hvor eleverne var fra 2-6 år gamle, og det hele mindede meget om en dansk børnehave. Da vi alle aldersspecialiserer os til mellemtrin og udskoling, var der dog ikke meget at hente for os rent fagligt eller i praktisk erfaring. Derfor blev vi kun på skolen i en uge, og fik rykket vores ophold på Mandaue City Comprehensive National High School en uge tættere på. Det var dog utroligt spændende at opleve Montessori-metoden, der adskiller sig meget fra den traditionelle filippinske metode.

På Mandaue-skolen rykkede det virkelig med den praktiske erfaring. Mandaue var en offentlig skole, hvor børn fra meget ringe kår udgjorde eleverne, og klassekvotienten var på 65 elever. Klasseværelserne var ikke større end et dansk og i utroligt ringe forfatning. Der manglede ventilatorer, var huller i tavlerne og enkelte havde intet gulv. Til trods for det mødte vi her elever med en høj livsglæde, og enkelte lærere der virkelig brændte for deres undervisning. Vi blev modtaget af en meget interesseret lærerstab, der gav os mulighed for at køre rigtig meget

undervisning, som også kunne ligge udenfor den stramme testbaserede eksamensplan. Det kunne være nogle lange dage, hvor man virkelig kørte på med mange klasser, men det var også her man fik rutinen og lærte at styre et klasseværelse med 65 elever, der ikke altid er lige gode til engelsk. Vi underviste i dansk kultur, musik, matematik, engelsk og økonomi. Eleverne var utroligt interesserede i undervisningen og tog de anderledes metoder vi brugte til sig med stor entusiasme. Der var utrolig stor respekt for lærerne og os som praktikanter, hvor eleverne rejste sig op når vi kom ind, samt tiltalte os ”sir” og ”mam”. Det skulle man lige vænne sig til i starten, da det jo afviger meget fra dansk skolekultur. Børnene var dog også glade for os i pauserne, hvor de gav os gaver, ville have autografer eller bare var interesserede i at veksle et par ord. Det var en fantastisk oplevelse, og vi var kede af at forlade skolen igen. Vi mødte også lærere vi så personligt efter arbejde, hvilket gjorde det til et meget rundet ophold, hvor vi også kom tættere på den filippinske kultur.

Katrine, Caroline, Christina, Thora, Casper og Jeppe